

Agnès Ledig

DU-TE CU EL

roman

Traducere din limba franceză de
Mădălina-Andreea Ungureanu

 ACT și Politon

2020

*Lui Emmanuel,
copiilor mei, desigur,
și în special fiicei mele.*

*Tuturor micilor sirene..
Și bărbaților sensibili și delicați
care știu să le iubească cu adevărat.*

În cele mai adânci ascunzișuri ale noastre,
în obscuritatea vulnerabilităților noastre profunde,
doar aici găsim uneori puterea
de a ne bate pentru lumină.

Dragostea fără respect nu e dragoste.
Să-ți dai seama de asta și să fugi nu este
nici un eșec, nici măcar o înfrângere,
ci o mare, o foarte mare victorie.

Apoi, întunericul

Ne imploră în genunchi să-i salvăm fiul.

Sunt în prima linie, n-am încotro, trebuie să mă duc. Nici măcar nu e o chestiune de alegere, ci de onoare, de demnitate. De asta fac această meserie.

E vorba despre viața unei ființe umane, chiar acolo, în imediata apropiere, viața unui copil, a copilului acestei femei căzute la pământ. Nu e timp de nicio ezitare.

Apartamentul care a luat foc este la etajul opt. Casa scărilor e inaccesibilă. Mama, terorizată, urlă că fiul ei e acolo sus, singur în apartament. Plecase să cumpere ceva în timp ce el dormea, iar când se întorsese, găsisse mulțimea deja adunată în fața clădirii, atrasă de fumul negru și dens care ieșea pe ferestre. Ne imploră cu mâinile împreunate și se leagănă înainte și înapoi. Nu știu dacă e semnul unei nebunii de moment sau modul de a căuta o alinare imposibilă. Poate amândouă. E o femeie de culoare, îmbrăcată într-un caftan, peste care are o jachetă fără formă și cu mânecile uzate, de sub care iese un pânțec enorm ce anunță venirea apropiată a unui bebeluș. În ciuda frigului de februarie, are șlapi în picioare. Mă înnebunește să o văd astfel, în genunchi, disperată.

Mă numesc Romeo Fourcade, am douăzeci și cinci de ani și sunt pompier profesionist, sergent-șef al unui autovehicul EPA*, autoscară mecanică, în limbaj curent.

În timpul unei intervenții, înaintez ca un soldat pe front, încercând să ajung cât mai departe posibil în mijlocul obuzelor. Cu furie în piept, dar și cu frică; pentru a rămâne în viață, e nevoie să-ți fie puțin frică.

— Sergent, acțiune de salvare din exterior, cu autoscara, executarea!

Mă supun. Urc în nacelă și îmi fixează cârligul la harnașamentul de sub vestă, chiar înainte să mă desprind de sol. Îmi potrivesc pe umeri butelia cu aer comprimat și îmi pun masca pe față. Romeo al vremurilor moderne. E mai practic să ajungi așa la balcon.

Măcar de-aș fi urcat acum spre Julieta...

Da' de unde!

Mă gândesc o clipă la SMS-ul pe care l-am primit azi-dimineață de la Carine. Mă părăsește.

„Plec, nu te mai iubesc, îmi pare rău.”

Se desparte de mine printr-un SMS. Rușine! Îi pare rău, măcar atât. Totuși, rușine! Dar deasupra golului, a golului adevărat, în fața acestei clădiri, trebuie să mă concentrez. Sus mă așteaptă un copil, jos mă imploră mama lui. Atunci, fără să mă mai gândesc la nimic, mă uit la fereastra transformată în șemineu. Ajuns la jumătatea drumului, disting o voce dincolo de respirația care-mi răsună în mască. Copilul e încă în viață. Valurile de fum negru care ies pe fereastră

* Échelle pivotante automatique. (n.tr.)

arată cât de violent e focul în interior. Voi face totul ca să-l salvez. Totul.

Mai am de urcat doi metri. În casă aud vocea comandantului meu, care îmi ordonă să nu-mi asum riscuri necugetate.

Furia e mai puternică decât frica. Aud copilul, de rest nu-mi pasă.

Să salvez copilul.

În momentul în care mă pregătesc să pun piciorul pe marginea ferestrei, după ce tocmai mi-am desprins cârligul, simt un suflu care mă arde și mă trezesc în aer.

Apoi, întunericul.

Cine e Josiane?

Întotdeauna mi se rupe sufletul când trebuie să leg bolnavii de pat ca să nu-și smulgă tuburile.

Mi-am petrecut o parte din noapte stând la taclale cu un bătrânel chel și cu fața rotundă, de 84 de ani. Ori asta, ori trebuia să-i pun chingi. Am preferat să stau de vorbă. Secția era goală, mi-am permis să stau cu el, lucru care se întâmplă foarte rar. Dacă nu, ar fi fost legat strâns de pat și i-aș fi citit în ochi suferința, sau poate furia.

Fetele din schimbul de zi ne-au transmis că făcuse un mic accident vascular cerebral în dimineața asta și că de atunci repetă mereu aceleași cuvinte. În timpul nopții, a vrut să se ridice să plece, în ciuda tuturor tuburilor care îl legau de aparate. Voia s-o vadă pe Josiane. Când îl întrebai cine e Josiane, răspundea: „Ei cum, e Josiane.”

Fie.

Ne-am uitat în fișa lui. Pe soție o cheamă Colette, iar pe fiică, Sandrine. N-are nicio soră. E straniu. Am ieșit deci din gardă azi-dimineață luând cu mine misterul Josiane. Tot ce pot spune este că, atunci când l-am întrebat dacă această Josiane fusese o persoană importantă în viața lui, ochii

pierduți în gol i s-au înroșit și i-au curs două lacrimi, câte una pe fiecare obraz, paralele.

Mă întorc la lucru mâine seară. Dată fiind starea lui de sănătate, o să fie încă acolo, doar dacă nu cumva moare între timp, caz în care m-aș supăra tare pe el. Să plece fără să-și dezvăluie secretul, să-mi facă una ca asta mie, care sunt așa de drăguță și devotată, asta n-ar fi deloc frumos. Sper că în tura următoare paturile nu vor fi pline cu bolnavi internați între timp și că el nu va mai fi bântuit de această nevoie nestăpânită de a pleca în căutarea Josiane. N-aș suporta să trebuiască să-l leg. Sper, mai ales, că nu va vorbi de Josiane când va veni soția lui în vizită, în după-amiaza aceasta; ar isca încurcături.

Tocmai mi-am făcut prima injecție în burtă. Gata, începem tratamentul ca să-mi fac corpul să binevoiască să conceapă în sfârșit copilul pe care îl aștept de atâta timp. Reproducere umană asistată medical. Injecții, hormoni, probe de sânge, analize, efecte secundare și incertitudini, nimic romantic legat de ideea de a deveni părinți. Dar fiindcă trupul meu nu vrea altfel și fiindcă mintea mea își dorește așa de mult asta... aș fi gata să fac înconjurul lumii în montgolfier, numai să fiu mamă. Să urc în stratosferă, să trec mările înot, chiar să locuiesc un an cu soacră-mea. Cel puțin!

Mă duc să dorm, cu masca pe ochi și cu dopuri în urechi, ca să nu aud zgomotele străzii și să mă pot odihni un pic înainte de a mă întoarce la lucru. Este epuizant să faci gardă după gardă, așa cum ni se cere acum, din cauza a trei concedii medicale și a două concedii de maternitate pentru

care nu au fost angajați suplینitori. Într-o zi, sistemul va ceda. Dacă întinzi coarda prea mult, sigur o să se rupă. Anul trecut, o colegă a făcut un episod de burnout. Șase luni de repaos. Evident, nu a venit nimeni s-o înlocuiască. Șase luni încă și mai dificile pentru ceilalți... Riscul efectului de domino a fost evitat, din fericire, dar pentru cât timp?

În ciuda tuturor acestor lucruri, vreau să am toate șansele de partea mea. M-am săturat să aștept, am nevoie să mă simt completă și fericită. Știu că asta se va întâmpla dacă rămân însărcinată. Completă și plină de viață, plină de o altă viață, care să nu fie a mea.

Trebuie să dorm...

O ceață moale

Am ieșit din întuneric și am intrat într-un soi de ceață roșiatică. Nu pot distinge fețele, însă percep umbre și dialoguri, recunosc voci, mai ales pe cea a șefului meu, care mă îndeamnă să rezist, să mă țin tare, că voi fi dus foarte repede la spital. Zgomotele sunt estompate de ceva ca o ceață, în care plutesc într-un mod foarte plăcut. Șeful îmi spune să nu-mi fac griji.

Nu-mi fac griji. De ce mi-aș face?

Apoi ceața se risipește.

Sau poate că eu sunt cel care dispare?

Nu înțeleg ce-i cu mine. Nu mă doare nimic, dar nu pot nici să vorbesc, nici să mă mișc, și nu mai am decât un braț, celălalt pare umplut cu aer. Nici măcar nu știu dacă mai e la locul lui.

Îmi amintesc vag că mă gândeam la Carine în timp ce urcam pe scară și că șeful mi-a spus: „Păzește-ți fundul”.

Apoi, nimic.

Dacă mă gândesc bine, stau pe fund, ceea ce înseamnă că are încă o anumită consistență...

Cât despre restul, încă nu știu.

Aud alte voci, necunoscute, și simt cum sunt manevrat, cum îmi sunt tăiate hainele, cineva se enervează că nu reușește, și, chiar înainte să-mi pierd cunoștința, mai aud o dată copilul acela strigând de sus.

Ecuția dorinței

Laurent m-a trezit trântind ușa fără băgare de seamă, când s-a întors de la muncă, pe la ora 18. E prima dată când dorm așa de bine între două nopți de gardă. Chiar am nevoie de somn.

— Bună, iubito. Încă dormeai?

— Da.

— N-ai făcut nimic de mâncare în seara asta?

— N-am avut timp.

— Mi-e foame.

— Îmi pare rău. Acum sunt obosită.

— Și eu sunt obosit. Nu-i deloc ușor să conduci o agenție bancară, știi? Toți sărăntocii ăștia care vin să ne hărțuiască, sperând că le vom da un împrumut, toate astea te epuizează. Dar o fac pentru tine. Ai putea să faci și tu un efort pentru mine, nu?

M-am dus la duș. Are întrucâtva dreptate, muncește din greu. Mi-aș fi putut pune ceasul să sune un pic mai devreme. Dar sunt așa de obosită în clipa asta. Și, în plus, trebuie să mă odihnesc cu adevărat, pentru a avea toate șansele de partea mea. Ieșind din baie, îl văd în fața calculatorului. N-a făcut nimic în bucătărie. La birou își petrece ziua în fața

unui ecran și primul lucru pe care îl face când ajunge acasă e să se așeze tot la calculator. Unele lucruri mă depășesc.

Trebuie să plec. Iau în fugă ceva de mâncare din dulap și ies din casă, după ce l-am sărutat pe obraz, sub ochii absenți, prea prinși de ecran. Oricum, când își citește mesajele nu mai vede nimic altceva. Știu că după asta va sta câteva ore jucând jocuri de război, ca să-și defuleze stresul de peste zi. Nici măcar nu sunt sigură că va mânca ceva. Probabil că va înghiți niște porcării între două jocuri și-i va trece foamea. Eu o să mă mulțumesc cu mâncarea insipidă pe care o primesc la serviciu: morcovi moi, rași sub formă de salată, într-o caserolă din plastic, scâldați într-un sos sută la sută artificial, și două bucăți de friptură rece de porc, care seamă cu talpa saboților mei de la serviciu.

Abia aștept să intru în gardă în seara asta, datorită misterului legat de Josiane, și sunt liniștită, știind că voi lucra cu Guillaume, asistentul din echipă. E blând, mare și plin de mușchi, ceea ce îmi dă senzația de liniște și siguranță pe culoarele întunecate ale spitalului. Mai ales după ce, anul trecut, o colegă a fost agresată de un drogat aflat în sevraj de metadonă.

Guillaume, cu cei 24 de ani ai lui și 1,85m înălțime, pune un CD cu Charles Trenet în playerul din camera de odihnă și, în timp ce punem lumea la cale, mâncăm madlene făcute de el chiar în această după-amiază. A ezitat între a se face asistent și patiser. A făcut o alegere bună. Nu știu dacă și pentru el, dar, pentru colegii lui, cu siguranță. E mai ușor să faci prăjituri fiind asistent decât i-ar fi fost să îngrijească bolnavii fiind patiser. Și profit și eu de asta.

Ajunsă la schimbul de gardă, primul lucru de care-i întreb pe colegi e dacă bărbatul care o căuta pe Josiane mai este acolo.

Mai este.

Curiozitatea mea e salvată. Cu puțin noroc, va fi și satisfăcută.

Bărbatul și-a recăpătat cunoștința și nu mai vorbește despre acea Josiane.

La naiba.

O să-l întreb, totuși. Colegii mei nu înțeleg mereu de ce mi pierd vremea cu genul acesta de amănunte, dar pe mine mă interesează pacientul ca întreg. Ne îngrijim de un corp care adăpostește un spirit. Dacă spiritul e chinuit de gânduri, cum să îngrijești corpul?

Pe de altă parte, nu mai vrea să se dea jos din pat, iar asta e mai degrabă o veste bună. Nu va fi nevoie să-l legăm. Peste noapte se anunță un caz greu: un tânăr de 25 de ani, în stare critică. Un pompier care, în timpul unei intervenții, a căzut de la etajul al optulea. Acum se află în sala de operație, încearcă să-i salveze brațul. Rezerva e pregătită, îl așteptăm. Totul va depinde de iscusința chirurgilor. Uneori, reușita ține de domeniul miracolului. Avem în echipă un doctor pe care l-au poreclit doctorul Merlin. Un adevărat magician. Dacă el e cel care operează în seara asta, pacientul va ajunge la noi cu ambele brațe. Într-o zi, la o cafea, doctorul Merlin ne-a povestit că, atunci când era copil, era pasionat de modelism, că petrecea zile întregi asamblând avioane din piese mici și că nu se lăsa niciodată până nu le făcea să zboare. Probabil că și în sala de operație simte același gen de provocare. Asistentele care lucrează cu el spun

că, atunci când intri în operație cu el, e bine să mergi la baie înainte să înceapă, fiindcă se pune pe treabă fără să țină seama de timp și cere ca echipa întregă să fie în sală pe toată durata operației, ca să nu fie nevoit să aștepte atunci când cere un instrument.

Cum noul pacient încă nu e anunțat, merg să mă așez lângă domnul cel scund și îl întreb dacă a văzut-o pe Josiane.

— Sigur că nu.

— De ce sigur?

— E moartă.

— Cine era Josiane?

Ridică privirea un pic, ca și când s-ar gândi.

— E niște brânză pe tavan, spune după câteva clipe.

— Serios?

— Da, trebuie să dați căldura mai încet ca să nu se topească.

— Mă ocup de asta.

Ies din salon spunându-mi că n-o să rezolv niciodată misterul Josiane. La reanimare, suntem obișnuiți cu astfel de situații. Sedativele și analgezicele puternice îi fac uneori să vadă elefanți roz. Totuși, noaptea trecută a plâns. Asta e, o să plece păstrând-o pe Josiane doar pentru el.

Asta dacă nu se coace aici. Trebuie să dau căldura mai încet.

Când ajung în sala de relaxare, colegul meu fredonează „Ce rămâne din iubirile noastre”^{*}. A scos o cutie din metal și, văzându-mă, mă anunță:

* „Que reste-t-il de nos amours”, melodie a lui Charles Trenet (n.tr.)

— Am încercat să fac macarons.

— Glumești?

— Nu, de ce?

— Pentru că-i ador. Cu ce aromă?

— De zmeură.

— Câte gărzi vrei să fac în locul tău?

— Poftim?

— Bănuiesc că vrei să-mi ceri o favoare dacă-mi faci o asemenea plăcere, și, cum ești cu 20 de ani mai mic decât mine, nu cred că favoarea respectivă are vreo legătură cu corpul meu.

— Dincolo de problemele legate de interdicția legală, vârsta nu intervine în ecuația care explică atracția dintre corpuri.

— Și cam cum arată această ecuație?

—
$$\frac{\text{Imaginație} + \text{unde vibratorii} + (\text{privare X poftă})^2 - \text{culpabilitate}}{\text{cultură emoțională} + \sqrt{\text{frică legată de lipsa reciprocității}}} = \text{dorință}$$

— O, un întreg program. Și patiseria unde intră aici?

— Patiseria nu face parte din ecuația dorinței, însă își are utilitatea în reușită.

— Dorință + patiserie = punerea în act?

— În cazul tău, nu, îmi spune Guillaume, cu un aer deza-
măgit, și adaugă în secunda următoare: glumesc, GLUMESC!
Era doar ca să-ți fac plăcere. Păcat că părăsești în curând
secția.

— Doar urc câteva etaje, la traumatologie. Nu voi fi
prea departe.

— Da, dar nu mai lucrăm împreună.

— Ne vedem când facem schimb de pacienți.

— Tocmai au sunat fetele de la blocul operator. Ajunge într-o oră.

— Timp suficient ca să degustăm unul sau doi macarons...

— Cum îi merge pacientului de la 3?

— Vede brânză pe tavan.

— Nu-i de mirare. De când au pus tavanul fals cu plăci decorate cu găuri, pacienții văd adesea brânză pe tavan.

— Și n-o să știi niciodată cine e Josiane.

— E așa de important?

— Nu.

Bătrânul îndrăgostit de Josiane doarme ca un bebeluș. Guillaume așteaptă în fața liftului, ca să țină ușile deschise pentru brancardieri. Eu aștept pe culoar. Mă gândesc la ce mi-a spus un pic mai devreme, referitor la lipsa de importanță a vârstei pentru atracția dintre corpuri. Îi place să arunce fraze importante în momentele în care urmează să plece și să-și lase interlocutorul să se descurce singur cu semnificația lor.

Rămân încurcată timp de câteva momente. Guillaume e un băiat de aur.

Rănitul e într-o stare proastă, dar are două brațe. Doctorul Merlin a reușit din nou să asambleze una din machetele lui. Numai că cea de acum a zburat înainte să o construiască.

Ia uite, vorbești de lup...

Chirurgul se apropie de noi, cu masca la gât și boneta încă pe cap. Își agită mâna cu nervozitate în direcția pacientului, apoi îl arată cu degetul.

— Aveți grijă de ăsta ca de ochii din cap! După ce m-am chinuit atâta să-i salvez brațul, nu vreau să trebuiască să i-l amputez peste trei săptămâni din cauza unei infecții stupide.

— A fost complicat? întrebă Guillaume.

— Cred că e cel mai greu caz al meu. Dacă își păstrează brațul, o să fac un efort să public un articol în revista americană de traumatologie, răspunde Merlin cu un surâs de chirurg.

Cel care e doar un pic mai jos de Dumnezeu.

Apoi, ne dă indicații despre sedare și pleacă repede să se culce, sperând ca nicio urgență să nu vină să-l scoată din visele lui cu machete zburătoare.

Tânărul culcat pe pat chiar arată ca un pompier. Păr foarte scurt și umeri largi, corp musculos, față pătrată, toate acestea se pot ghici sub rănile acoperite de bandaje, sub contuzii și bășici. Întotdeauna îmi este mai greu atunci când pacienții sunt pompieri care au suferit politraumatisme în timp ce erau în misiune, fiindcă ei trebuie să salveze o viață, și pentru asta și-o pun în pericol pe a lor; câți dintre noi fac asta?

Nu știu dacă și el are o Josiane în viața lui, dar știu că nu se va mișca de aici curând. Mă așez lângă el și îi iau fișa pe genunchi, să o citesc în liniște.

Romeo Fourcade. Un prenume nu prea des întâlnit. Mă face să zâmbesc. Și pe bună dreptate.

Douăzeci și cinci de ani. Ce tânăr e...

Persoană de contact: domnul Klein, căpitanul brigăzii de pompieri. Probabil că el e cel care l-a adus la urgențe. Ciudat că nu e cineva din familie. Nu are nimic altceva în fișă. Normal, atunci când vine cineva într-o stare ca a lui, te ocupi de ceea ce e mai urgent.

Lista rănilor suferite e amețitoare. Nici n-o citesc în întregime. Treaba noastră e să avem grijă să rămână stabil pe parcursul nopții. Pun fișa deoparte și îl privesc. Nu toți pleacă în viață de aici. În ceea ce-l privește, se pare că riscul de moarte a fost înlăturat, dar experiența m-a învățat să nu mă bucur niciodată prea devreme.

O conștiință fără cunoștință

Trec de la întuneric la ceață, într-un fel de continuum. Când sunt în ceață, mi-e îngrozitor de rău. Simt lângă mine o prezență. Poate mirosul unui parfum. Poate un zgomot ca niște pagini întoarse, sau poate e suflul unei respirații. Nu știu nimic, doar simt, fără să pot defini. Apoi, cad din nou în întuneric, atunci când durerea e prea intensă. Acolo mă refugiez.

Aș vrea să deschid ochii și nu reușesc. Să mă mișc, nici atât. Am impresia că nu-mi mai funcționează decât urechile și câțiva neuroni. Și toți centrii receptori ai durerii; ăștia sunt în cea mai bună formă.

Nu știu ce s-a întâmplat, nu știu unde sunt, poate că nici măcar nu mai știu cine sunt. Sunt o conștiință într-un corp absent, o conștiință care nu are cunoștință de nimic, în afara de faptul că nu știe.

Mă cufund din nou în întuneric. Mă simt ușurat să scap de ceața atât de dureroasă.

Dragă jurnalule,

Tocmai mi s-a uscat oja de la mâini; deci, pot să-ți scriu în timp ce aștept să se usuce și cea de la picioare. Separatorul ăsta de degete pe care mi l-a împrumutat Charlotte îmi provoacă dureri. Se pare că trebuie să suferi ca să fii frumoasă. Bine, treacă de la mine. Frate-meu a plecat pentru 48 de ore, iar mâine mă întâlnesc cu Raphael. Îl dau pe spate când fac eforturi să arăt feminină. Frate-meu crede că machiajul nu e potrivit pentru vârsta mea și că o să-i aprind pe băieți. Oricum, la colegiu ei sunt deja aprinși. Sunt pe poziția de start încă de când se trezesc, așa că, dacă văd trecând o fată cu ochii dați un pic cu negru și cu oja albastră, asta nu schimbă nimic. O să-mi șterg unghiile înainte să vină el înapoi, mâine seară.

Azi-dimineață, după trei încercări nereușite să mi-o pună în picioare, la perete, în toaleta de la colegiu, momâia asta de Dylan mi-a pus-o până la urmă pe la spate. Stăteam cu capul deasupra chiuvetei. În fond, era și mai practic, în caz că mi-ar fi venit să vomit. Ceea ce nu s-a întâmplat, pot să mă abțin. De trei ori a trebuit să-și pună înapoi prezervativul care era cât pe ce să alunece, așa de mare s-a crezut atunci când a ales mărimea la supermarket. Se oprea de fiecare dată când vreo fată împingea ușa toaletei. Rămâneam nemișcați, nici nu mai îndrăzneam să respirăm, în timp ce ea făcea pipi, uneori dădea și un vânt, crezându-se singură. Iar apoi Dylan

o lua de la capăt, mecanic. Când în sfârșit a terminat, m-am simțit ușurată. Ce naiba, am ceva mai bun de făcut decât să-mi pierd timpul așteptând ca el să ejaculeze! Am de făcut o temă la fizică. Ultima strigare înainte de debarcare. Așa se zice la eliminarea temporară.

Cu Dylan a fost prima și ultima dată, nici măcar nu mi-a mulțumit. Gata cu prostiile, sunt de treabă, dar la dracu', măcar un pic de recunoștință, totuși!

În seara asta n-am chef să învăț. Istoria și geografia mă omoară. Ce sens are să știi PIB-ul Japoniei sau ce s-a întâmplat în secolul al XVI-lea? Cel mult merge să vorbești de al Doilea Război Mondial, ca tataie, fiindcă ce s-a întâmplat e dezgustător și trebuie ca generațiile viitoare să nu facă la fel. Asta o să învăț pentru data viitoare când mă ascultă. Mâine, la testul de la ȘVN, o să fac ce pot din vagile mele amintiri. O detest pe constipata asta de profesoară. Nu zâmbește niciodată. S-ar zice că-i e frică de noi. De fapt, chiar așa e, îi e frică de noi.*

Nu, în seara asta mănânc și mă uit la televizor. Chipsuri și cola, niște salam, puțină brânză Babybel, iar ca desert poate că o să-mi iau totuși un iaurt fără zahăr, să mai echilibrez un pic. Și Anatomia lui Grey. Stagiarii sunt prea sexy și trec printr-o grămadă de situații idioate. Americanii se pricep la asta.

Ciudat, de obicei la ora asta frate-meu mă suna deja. Probabil că are mult de muncă.

Gata, jurnalule, te las, începe, și unghiile mele s-au uscat. Mă bucur că ești aici.

Pupici.

* În original: Sciences de la Vie et de la Terre (Științele vieții și ale naturii). (n. tr.)

Între doi macarons

Domnul cu Josiane doarme ca un bebeluș, iar pompierul nu se mișcă deloc. E stabil. Ne delectăm cu a doua tură de macarons cu aromă de zmeură, pe care i-am pus pe birou, ca să fim în mijlocul pacienților, al bipurilor și al ecranelor.

„Ca de ochii din cap”, a zis Merlin, vrăjitorul.

— Deci?

— Deci, macaronii tăi sunt demențiali.

— Vorbeam de pompier. Nu-ți iei ochii de la el de un sfert de oră.

— Mă uitam în fișa lui.

— Iar eu mă uitam la tine, și tu nu te uitai în fișa lui.

— Îmi pare rău pentru el. Sper să nu iasă prea urât din toată povestea asta.

— Pui lucrurile la inimă prea mult.

— Poate. Dar e așa de tânăr..

— Și sportiv. O să fie bine. Treaba noastră e să facem în așa fel încât să nu i se infecteze brațul, ca să nu i-l taie de-a binelea. Iar restul o să vină de la sine. E clar că nu se va mai urca pe scară în viitorul apropiat.

— Ai rețeta? Întreb după ce am băgat în gură încă un macaron.

— Ca să nu i se infecteze brațul? Dezinfectezi plăgile, te speli pe mâini, eviți curenții de aer și pui pe toată lumea să poarte mască.

— Ei, vorbeam de macarons.

Întunericul-refugiu

Aflat în ceață, aud voci. O voce de bărbat și una de femeie. Aud râsete și dialoguri, dar nu înțeleg ce spun. Sunt departe.

Mă doare. Mă doare peste tot. Mai ales brațul. Mai de vreme, simțeam numai aer în locul lui; acum, am impresia că cineva mi-l răsucește în toate direcțiile, sau că un elefant de la circ tocmai merge pe el. Mă dor și partea de jos a spatelui și picioarele. Mă dor maxilarul și capul. De fapt, elefantul s-a culcat cu totul peste mine. În plus, mă simt de parcă am înghițit o cola cu tot cu doză și că mi-a rămas înțepenită în esofag.

Știu că sunt în spital. Recunosc zgomotul aparatelor, manșeta tensiometrului care se umflă regulat. Așadar, sunt intubat.

Uneori, simt cum lumea se agită în jurul meu, cum sunt întors ușor, cum mi se înlocuiește un fir pe piele. Totul îmi provoacă dureri, chiar și cea mai ușoară atingere. Chiar și atingerea unui fir.

Atunci, mă cufund din nou în întunericul-refugiu.

Cu vârful degetului

E șase dimineața. Schimbul de tură e în jumătate de oră. Am mâncat toți macaronii. Probabil că mâine o să am un kilogram în plus, dar nu mă interesează, au fost așa de buni! La tânăru' pompier, nivelul de oxigen din sânge a scăzut de mai multe ori la sfârșitul nopții, a trebuit să reglăm din nou parametrii oxigenului la aparatul de respirat. Încă nu este stabil. Fetele care fac de serviciu ziua trebuie să fie și ele cu ochii în patru.

Și trebuie să monitorizeze și temperatura din încăpere, ca nu cumva să apară niște *fondue savoyarde*^{*}, câțiva metri mai încolo.

M-am așezat lângă pompier. Guillaume a plecat la urgențe, să caute o fișă.

E nemișcat. Toracele i se ridică regulat, în ritmul aparatului de respirat. Apoi, îl văd că mișcă degetul arătător. Face același gest de mai multe ori. Degetul îi tremură, abia se mișcă pe cearșaf, dar înțeleg în cele din urmă că desenează un semn de întrebare. Are nevoie să știe ce se întâmplă.

— Mă auziți? Dacă mă auziți, bateți de două ori cu degetul pe pat.

* Brânză topită preparată după o rețetă specifică regiunii Savoie. (n.tr.)

Degetul arătător se mișcă de două ori.

— De două ori înseamnă „da”, o dată – „nu”.

— ...

— Mă numesc Juliette Toledano. Sunt asistentă la reanimare. Puteți să deschideți ochii?

(nu)

— Vă doare ceva?

(da)

— Știți cine sunteți?

(da)

— Știți ce s-a întâmplat?

(nu)

— Vreți să știți?

(da)

— Bine. Ați căzut de la etajul opt. Sunteți încă în viață pentru că au fost copaci care v-au amortizat căderea, însă crengile v-au rănit destul de grav. Nu mai intru în detalii, dar o să dureze o perioadă până să vă refaceți. Ați înțeles?

(da)

— Să anunțăm pe cineva?

(da)

— Pe părinții dumneavoastră?

(nu)

— Soția?

(nu)

— Un prieten?

(nu)

— Ă... un frate sau o soră?

(da)

— Mă voi ocupa de asta.

Mă așteaptă colega să predau tura. Înainte de a pleca de lângă el, i-am ținut mâna câteva momente. Mi-a strâns ușor degetele.

Asta-i bine.

E bine pentru amândoi, cred.

Guillaume are dreptate, mă atașez prea mult.

Poate.

Cu siguranță.

Ei, și?

La 35 de ani nu mai am nicio șansă să devin insensibilă. Guillaume a început să vorbească despre fișe. Nu avem decât doi pacienți în cele patru paturi. Fetele din schimbul de zi îl cunosc deja pe omulețul cu brânza. Reiau raportul despre pompier. Circumstanțele, intervenția, indicațiile chirurgului și contactul pe care tocmai l-am avut cu pacientul. Mă ofer generoasă ca, înainte să plec acasă, să găsesc persoana pe care trebuie să o anunț despre starea lui. În sfârșit, adaug că macaronii au fost excelenți, dar nu mai sunt. Toată lumea vrea să fie în schimbul de noapte cu specialistul nostru în patiserie, așa că, dimineața, fiecare fericită aleasă se laudă cu asta. Un mic joc între noi.

S-ar zice că nu ne interesează nimic în afară de prăjituri.

Iau un bilețel ca să scriu numărul persoanei de contact și mă închid în birou. Am timp destul, Laurent a plecat de mult la lucru.

— Căpitanul Klein?

— Da.

— Bună ziua. Mă numesc Juliette Toledano, sunt asistentă la reanimare. Vă sun în legătură cu domnul Fourcade.

— Cum se simte?

— Binișor. E destul de stabil.

— Brațul?

— A fost operat.

— Nu i l-au amputat?

— Nu. E încă fragil, îl supraveghem. Riscul nu a trecut, dar e în regulă.

— E conștient? Poate vorbi?

— Nu, mai ales că e intubat. Dar am comunicat cu el un pic mai devreme. Are momente în care e conștient. Mișcă un deget. Ar vrea s-o anunț pe sora sau pe fratele lui.

— Of, la naiba, soră-sa! Am uitat complet de Vanessa.

— Ați uitat?

— E sub supravegherea lui, e minoră. Mă duc să o caut la liceu după cursuri.

— Mulțumesc.

— Când îl putem vedea?

— Mai bine după-amiază. Dimineața sunt vizitele medicale și programul de îngrijiri.

— Până la ce oră sunt vizitele?

— În principiu, până la opt seara. Dar, dacă lucrurile sunt liniștite, programul e destul de flexibil.

— Pot să vă întreb ceva?

— Da.

— Cum a reușit să vă spună de sora lui doar cu un deget?

— Asistentele au un al șaselea simț..

Când mi-a urât o zi bună, mi-am dat seama că zâmbea. Nu i-am mai spus că ziua asta speram să mi-o petrec dormind, fiindcă mă aștepta a treia noapte la rând de serviciu, dar, la urma urmei, asta nici nu e problema lui.

Programul meu de zi e simplu. Mă duc acasă, fac duș, mănânc ceva, îmi fac injecția și mă odihnesc. Îmi place să lucrez noaptea, dar nu reușesc să-mi fac și corpul să înțeleagă acest lucru. Când aveam 22 de ani suportam mai bine nopțile nedormite, dar odată cu trecerea anilor lucrul acesta e din ce în ce mai greu.

Înainte să ies de la serviciu, mă duc din nou la pacientul meu, sperând că mă va auzi și acum. Trebuie să-i spun că am vorbit la telefon cu căpitanul și că va veni cu surioara lui. Bănuiesc că e important pentru el.

N-am fost niciodată în locul unui pacient, dar, stând tot timpul cu ei, am ajuns să simt și eu ce înseamnă pentru ei să fie aici, cu toate angoasele și durerile, într-un loc necunoscut. Deci, dacă pot să fac să le fie un pic mai bine...

Un mic far

Îmi continui pendularea între întunericul-refugiu și ceața-durere. Mai ales când mă atinge cineva. Am simțit cum patul s-a mișcat, cum am fost dus destul de mult pe roți, apoi am fost întors, am fost dus cu liftul, apoi din nou am mers pe roți. Am încercat să-mi mișc degetul, dar n-a înțeles nimeni. Sper ca asistenta de adineaurei să se întoarcă repede.

Cel mai mult mi-ar plăcea să fie Vanessa aici. E singura persoană care mi-ar face bine cu adevărat. Farul meu în mijlocul ceții.

Sora mai mică

A treia noapte de serviciu la rând; o să murim la datorie. Și nu se anunță nimeni nou în echipă, ca să putem spera că lucrurile vor deveni un pic mai ușoare. Spitalul chiar e în criză, o criză care în curând îi va călca pe nervi pe angajați. Ce bine că sunt din nou de gardă împreună cu Guillaume. O să-mi lipsească și el când voi schimba secția. E tânăr, dar are bun-simț și e competent. Autoritar, dar blând. Și nu exagerat de sensibil. Tocmai cât trebuie.

Se întâmplă rar ca un bărbat să fie sensibil tocmai cât trebuie.

Abia aștept să descopăr ce a pregătit pentru seara asta, un dulce pe care-l vom ciuguli pe un colț de birou, cu o cafea din care vom bea rar, ca să ajungă până dimineață.

Abia aștept și să văd cum îi merge tânărului pompier.

Întotdeauna, Guillaume așteaptă ca cei din schimbul de zi să plece, înainte să scoată dulciurile. Nu se pune problema ca toată lumea să se înscrie la degustare. Așa e Guillaume. Se amuză de felul acesta al lui de a fi și și-l asumă.

Domnul cu Josiane a fost transferat la cardiologie, în sfârșit s-a eliberat un loc. Patul lui a fost ocupat de alt

pacient. Din fericire, nu într-o stare așa de gravă ca pompierul nostru.

Cei din schimbul de zi ne previn că sora lui e tot acolo. Stă de două ore lângă el și îl privește fără să spună nimic. Abia se vede că respiră fiindcă i se mișcă partea de sus a spatelui. Abia.

Când ajung în salon, ea stă nemișcată pe scaun și se uită la el în liniște. Un pic cocoșată, ca și cum ar purta pe umerii fragili de adolescentă toată nefericirea lumii. Sau ca și cum ar sta într-un corp care a crescut prea repede și pe care încearcă să-l mai țină un pic în copilărie, ghemuindu-l. Stă cu spatele la ușă. La picioare are rucsacul Eastpack, cu trei brelocuri din pluș, câte unul la fiecare fermoar, care se leagăna probabil când merge pe stradă. Și care, probabil, o fac să se simtă mai în siguranță, trimitând-o și ele spre copilărie. Trebuie să aibă 14 ani.

— Bună seara, ești Vanessa?

— Da, îmi răspunde întorcându-se, fără să arate niciun semn de emoție.

Are părul de lungime medie și un breton mare care îi vine peste ochii puși în evidență cu o linie groasă de dermatograf negru. E slabă și parcă ar avea două chibrituri în loc de picioare. Poartă cercei lungi din oțel și o grămadă de brățări braziliene la fiecare încheietură.

— Ai venit singură?

— Nu, șeful lui a venit să mă caute când am ieșit de la liceu. E în sala de așteptare.

— Ți-a explicat ce s-a întâmplat?

— Da.

— Știi ce are fratele tău?

— Nu.

— O să-ți explic înainte să pleci. Ai vorbit cu el? L-ai sărutat, l-ai luat de mână?

Face cu capul semn că nu, încet, uitându-se fix la fratele ei.

Pare mai agitat ca ieri. Atunci, îl iau de mână și-i spun că sunt eu, că am fost aici și cu o noapte în urmă. Mă strânge ceva mai tare ca ieri.

— Vreți să vorbiți cu mine?

(da)

— Știți cine e aici, lângă dumneavoastră?

(da)

— Vreți să vă ia de mână?

(da) (da) (da)

Bate cu degetul în cearșaf fără să se oprească. Îi spun surorii lui să vină lângă mine pe pat, pe partea cu brațul teafăr. Dar atunci când mă pregătesc să-i arăt cum să facă, își ascunde mâna la spate.

— Nu vrei?

— Eu... eu... ei bine, ieri m-am dat cu oją. El nu e de acord, așa că mă dau cu oją când e de serviciu și mă șterg înainte să vină. Doar că de data asta șeful lui a venit să mă caute când ieșeam de la liceu, așa că n-am avut timp să mă șterg.

— Pe de altă parte, cred că te-a auzit deja.

— Aude tot?

— E foarte posibil.

El bate din nou cu degetul pe saltea.

— Și apoi, în situația în care e, nu cred că-i pasă prea mult de asta. A fost foarte aproape de moarte, așa că povestea asta cu oja poate că nu e o prioritate, îi spun făcându-i cu ochiul.

Tremurând, foarte ezitantă, își întinde mâna spre cea a fratelui său, care o strânge mult timp. Îmi înăbuș la timp cele câteva lacrimi de emoție care erau cât pe ce să-mi curgă la vederea acestei scene.

— Vă las, sunt în birou, chiar acolo. Dacă vrei să comunici cu el, trebuie să-i pui întrebări închise.

— Închise?

— Adică la care să răspundă prin *da* sau *nu*. Atunci când bate de două ori cu degetul în saltea, e da, iar atunci când bate o singură dată e nu. Dă-i timp, reacționează cu un pic de întârziere.

Ies din rezervă ca să mă duc în birou, unde din filtru picură cafea. Celălalt pacient doarme liniștit. Va fi o noapte calmă, dacă nu se mai întâmplă ceva între timp.

Când ajung în birou, Guillaume îmi surâde cu acel surâs de înger care le dă pe spate pe toate asistentele. Băiatul după care tânjesc toate colegele celibatate, ca, de altfel, și câteva dintre cele căsătorite, discret, cu nonșalanță, fiindcă e așa de bine să te simți dezirabilă și dorită de altcineva. De studente nici nu mai vorbesc. Ele regretă amarnic că un bărbat așa de fermecător nu profită de niciuna dintre ele și spun că e o mare risipă. Unele avansează chiar ipoteza că ar fi homosexual, ipoteză înlăturată imediat fiindcă nu e compatibilă cu dorința lor fierbinte.

E amuzant să le vezi cum salivează. Guillaume e un băiat adorabil, însă nu mă atrage. Îl cunosc pe Laurent de cinci ani și îi sunt fidelă. În afară de asta, i-ar face prea mult rău să mă știe în brațele altcuiva. Dar îl iubesc mult pe Guillaume, e adevărat. Îmi cunoaște povestea, întâmplările din viața mea, ce fac cu Laurent. Mă susține. Mă liniștește, uneori se supără când îi povestesc certurile de acasă. Sunt prea bună, asta zice el.

Poate.

Nu știe nici el totul.

O fragilitate insolentă

Mâna Vanesei în a mea e cea mai dulce senzație pe care am trăit-o vreodată. Când o luam de mână ca să traversăm strada în fața școlii. Eu eram fratele mai mare. Astăzi, ea e sora cea mare, fiindcă nu știu în ce stare sunt, nici dacă o să trăiesc sau o să mor, dacă o să-mi reiau viața dinainte sau sunt condamnat să fiu o legumă. Nici măcar nu știu dacă mai sunt întreg sau îmi lipsește vreo bucată. Dacă te doare înseamnă neapărat că zona dureroasă mai e acolo? Poate că am patru membre-fantomă pe care le simt, dar ele nu mai sunt la locul lor. Un om-trunchi și nimic altceva. Ba nu, am degetul arătător. Și dacă există arătătorul, atunci există și brațul întreg. În cazul acesta, un om-trunchi cu o creangă. Vor putea să se așeze păsările pe ea, să-mi țină companie.

Nu-mi amintesc prenumele acestei asistente. De fapt, nu-mi amintesc mare lucru. Doar că sunt grav rănit. Dar cât de grav? Deocamdată, doar ascult vocea blândă a acestei femei și zgomotul aparatelor din jur. Și în afară de asta am mâna Vanesei. Le-am ascultat conversația. Asistenta i-a explicat cum să comunice cu mine. Și totuși, ea nu-mi spune nimic. Mi-ar plăcea să-i răspund *da* sau *nu* cu degetul ăsta faimos pe cearșaf.

M-ar putea întreba: „Te bucuri că sunt aici?”

DA.

„N-o să mă lași să cad?”

NU.

„Vrei să vin și mâine?”

DA.

„O să mori?”

NU.

„Pot să mă dau cu oje?”

DA.

Dar nu spune nimic.

Vanessa.

E în același timp dură și timidă, rebelă și temătoare. Nu-i e frică de nimic și îi e frică de tot. Face pe dura acasă, în fața profesorilor sau a asistentei sociale, dar numai pentru a se ascunde mai bine în abisul vulnerabilităților sale. Vanessa, o fragilitate insolentă.

N-am voie să mor. Nu înainte ca ea să împlinească 18 ani. Ar fi laș, oribil. Nu pot să-i fac asta. Interzis! Și atunci mă agăț, chiar dacă mi-e rău. Foarte rău. Mult mai rău ar fi pentru ea dacă aș pleca. Știu asta. Ne certăm tot timpul, mă face să văd roșu în fața ochilor, dar știu că ține la mine. Și eu la ea.

Nu spune nimic.

Poate că nu știe ce să spună.

Dar e ceva de spus?

Poate că asta explică liniștea.

Reușesc să-mi mișc degetul mare în palma ei. Cu greu. De obicei, asta o gădilă și o face să-și ia mâna. Și totuși, de data asta o lasă.

Și apoi, din cauza oboselii sau a durerii, intru din nou în ceață. Fără a-i putea spune noapte bună, așa cum fac în fiecare seară.

De nerecunoscut

— Nu mai mișcă.

Tresar când fata îmi spune asta. N-am auzit-o venind. Moțăiam pe fotoliul din birou. Îi răspund că doarme, cu un zâmbet care se vrea liniștitor.

— O să doarmă mult? mă întreabă ea.

— Câteva ore. Va avea probabil un fel de trezire în timpul nopții.

— Mă refer la zile.

— Nu, în curând medicii vor reduce cantitatea de sedative.

— Sedative?

— Medicamentele care îl fac să doarmă, din cauza durerii.

— Îl doare?

— Probabil. O să ne spună mai multe când se va trezi.

— Chiar se va trezi?

— O să ne străduim să fie așa.

— Aș putea să vin din nou?

— Desigur. Vrei un macaron? îi spun, întinzând cutia.

— Nu, mulțumesc, nu mi-e foame. Și în afară de asta, mă așteaptă șeful lui.

— Părinții voștri n-au venit?

— N-avem părinți. Romeo este cel care se ocupă de mine – face o pauză –, o să meargă din nou?

— E prea devreme ca să spunem asta. Nu te grăbi, va dura o perioadă. Va trebui să te organizezi, fiindcă nu se va întoarce acasă curând. Ai vreo soluție?

— O să văd. Dar, vreau să spun, e grav ce are?

— Da. Nu-ți pot spune că nu-i nimic. E grav, dar ar fi putut fi și mai grav.

— Chiar ar fi putut să moară?

— După o cădere de la etajul opt? Da. Copacii l-au salvat.

— Și, ăă, nu mai arată deloc cum era. O să se schimbe și asta?

— Da, pielea se cicatrizează, se dezumflă, se face din nou roz, după hematoame. Cu siguranță va avea câteva cicatrici, dar își va recăpăta trăsăturile. Ai vreo fotografie de-a lui?

— Da, în caietul de teme.

— Dacă nu ai nimic împotriva, mi-ar plăcea s-o văd.

— Dacă mi-o dați înapoi.

— Desigur.

Scotocește prin rucsacul uzat, își deschide caietul, scoate o poză și mi-o întinde tremurând, cu buzele strânse. Și ea își gestionează emoțiile cum poate.

Privesc fotografia cu atenție. Într-adevăr, e de nerecunoscut. Acum înțeleg panica fetei. O ține strâns, împresurând-o cu brațele, amândoi surâd spre cel care a făcut poza. Nu prea masiv, însă robust și athletic, tânărul inspiră încredere. Lângă el, sora lui pare foarte fragilă. El are fruntea

întă, ochii mari, sprâncene nu prea vizibile. Probabil că în copilărie a fost blond. Are maxilarul pătrat și gâtul incredibil de gros. Păr foarte scurt, ca militarii. Are un zâmbet magnific. Pare fericit în poză. Contrastul e cu atât mai frapant pentru mine.

— Îți promit că va fi din nou așa, îi spun fetei cu certitudine.

De fapt, n-am nicio certitudine, dar putem cosmetiza un pic adevărul atunci când e prea urât. Și apoi, cine știe, poate că chiar își va recăpăta trăsăturile din fotografie. E mai bine ca sora lui să se agațe de această speranță decât de tristețea pe care i-ar provoca-o imaginea contrară.

— Ce putem face pentru a-l ajuta?

— În ceea ce mă privește, să-mi fac treaba cât pot mai bine. Iar tu, să fii aici pentru a-l liniști. Nu e ușor pentru el.

— Când pot să mai vin?

— Când vrei.

— Nu există un program de vizite?

— Pentru tine, nu.

Apoi pleacă fără să spună nimic, la fel de discret cum a intrat în birou, la fel de tăcută cum era când stătea lângă fratele ei. Ai zice că nici nu atinge podeaua când se deplasează. Nu știu dacă această adolescentă are o natură discretă sau e în stare de șoc, dar merge aproape atingând pereții, ca și când ar vrea să fie lângă ei de frică să nu cadă. Mă doare sufletul pentru ea.

Guillaume i-a remarcat și el mersul fragil, înainte de a ne privi fix în ochi, pe mine și tulburarea mea.

— Ce vrei să faci mai mult? Accidentul nu a fost din vina ta.

— Mă tulbură, totuși.

— Tulburarea ta nu va schimba cu nimic situația.

— E așa tânără, nu-l are decât pe el.

— Atunci ia-o la tine.

— Îl știi pe Laurent!

— Ai altă soluție?

— Presupun că cineva va găsi o soluție pentru ea.

— Atunci, asta nu te mai privește. Nu-ți mai face atâtea griji. Fă-ți treaba pentru fratele ei și gândește-te la chestiile pozitive, grijile nu sunt bune.

— Ai dreptate.

— Am întotdeauna dreptate.

Îl las să creadă asta, dar Guillaume e plin de contradicții. Îi place să creadă că are întotdeauna dreptate, că e pe drumul cel bun. Chiar dacă drumul nu duce întotdeauna unde vrea el, măcar avansează.

Dragă jurnalule,

Ești unul dintre cele câteva lucruri pe care le-am îndesat repede într-un rucsac înainte de a ieși din apartament. Ce bine că ești aici; dacă nu, m-aș fi simțit prea singură în seara asta. Am sunat-o pe Charlotte, dar, în afară de a-mi spune că dacă am nevoie de ea să-i fac o vizită când vreau, nu mă poate ajuta cu mare lucru.

La dracu! Rahat! Fratele meu! Știu că e el fiindcă i-am văzut tatuajul de pe umăr. Un V cu trei floricele în jur. V de la Vanessa. Și l-a făcut acum doi ani, când ne-am certat și eu mă îndoiam de el, mă temeam să nu plece și să mă uite. Dar în rest... Ar fi putut să fie oricine acolo. „Bună ziua, domnișoară, iată-l pe fratele dumneavoastră”, mi-ar fi putut spune, așezându-mă în fața acestei mumii umflate.

Trăiască tatuajele!

Poate că după faza asta va fi în sfârșit de acord să-mi fac și eu unul. E adevărat, nu, un tatuaj poate fi de folos, dacă într-o zi o să fiu într-o asemenea stare.

Șeful lui, pe care îl văd o dată pe an la sărbătoarea de Crăciun organizată la stația de pompieri, mă aștepta la poarta liceului. Era în uniforma de pompier. Colegele mele se întrebau ce s-a întâmplat. Am primit cel puțin douăsprezece SMS-uri în timp ce el îmi explica că mă va duce la spital fiindcă Romeo a avut un accident. De asta n-a sunat aseară. În

timp ce fratele meu era la spital între viață și moarte, eu ronțăiam liniștită chipsuri uitându-mă la Anatomia lui Grey. Ce rahat, ar fi putut să mă sune. În fine, nu pot să mă supăr pe ei, probabil că aveau alte griji acolo, la spital, decât să mă anunțe pe mine.

De altfel, dl Klein nu mi-a mai spus nimic despre Romeo. Nici el nu-l mai văzuse de la accident. În drum spre spital, mi-a explicat că o să locuiesc o perioadă la ei, până când Romeo se pune pe picioare, că în felul acesta n-o să ajung la orfelinat.

Oricum nu m-aș fi dus acolo. Mai bine crăp!

Când am ajuns la spital, aș fi vrut să fug de acolo. Un miros foarte ciudat, bipuri din toate părțile și bolnavi la pat care nu se mișcă. Am mers după asistentă și, când am ajuns în fața fratelui meu, mi-a venit să plâng, dar nu curgea nicio lacrimă. Într-o secundă mi-au trecut prin cap trei mii de lucruri. Dar unul singur se repeta mereu: dacă moare? dacă moare?

Ce-aș face dacă ar muri? Aș muri și eu cu el!!! Și oricum, pentru ce să trăiesc? Ca să mă duc într-un orfelinat din ăsta mizerabil unde trebuie să ascuți de niște oameni care nu te iubesc?

Am rămas lângă el și n-am spus nimic. Doar m-am gândit foarte intens la faptul că trebuie să trăiască. Mi-am spus că, dacă mă gândesc doar la asta și la nimic altceva, sigur mă va auzi.

Poate că ar fi vrut să-i vorbesc, dar n-aș fi avut să-i spun decât un lucru:

„Fă cumva, numai nu muri.”

Neputința absolută

Îmi reamintesc lucrurile încetul cu încetul. Câteva imagini pe care le leg de frânturi de informații pe care le-am prins ici-colo, totul începe să prindă formă și încep să înțeleg cu adevărat. Îmi amintesc de foc, de copilul pe care-l auzeam sus, de întuneric și de oamenii care se ocupau de mine. O cădere de la etajul opt, amortizată de copaci, care m-au rupt în bucăți.

Și nu mai controlez nimic.

Sunt conștient că am avut mare noroc că sunt viu. Însă mă întreb dacă chiar e un noroc, având în vedere starea în care presupun că sunt. Trebuie să fiu puternic. Chiar dacă nu mai am control asupra a nimic. Măcar am control asupra voinței mele de a trăi. Pentru Vanessa.

Nici măcar nu știu unde e. Dacă doarme singură acasă sau dacă cineva se ocupă de ea, dacă au venit s-o caute cei de la asistența socială. Dacă e supărată pe mine fiindcă am lăsat-o așa.

Nu știu nici dacă băiatul a murit fiindcă am avut ghinionul să cad. Nu știu de ce am căzut.

Conștiința mea e ca un cașcaval plin de găuri, cu întrebări fără răspuns.

Mi-ar plăcea să-mi explice cineva.

Se ocupă de mine pe de-a-ntregul. Chiar și de locurile care sunt atât de intime încât nu ne aparțin decât nouă înșine. E insuportabil.

Viața continuă după ce m-a pus între paranteze. Vreau să știu ce se întâmplă în afara parantezelor. Nu vreau să fiu trei puncte de suspensie între aceste paranteze afurisite.

Nu mai am control asupra a nimic, și asta mă înnebunește. Nu sunt obișnuit cu așa ceva. De obicei, controlez totul. Totul. Și eu sunt cel care-i salvează pe oameni, nu invers.

Iar acum, neputința absolută. Bărbatul îndrăgostit nebunește în fața unei femei și care nu reușește s-o cucerească. Nu știu dacă eram îndrăgostit nebunește de viață, dar mă aflu față în față cu ea și nimic nu funcționează.

În afară de voința mea de a trăi.

Atunci, o să mă agăț de asta, dacă reușesc. Fiindcă n-o să mă pot ține prea multă vreme numai cu un deget.

Croitoreasă la Chanel

Am dormit până la ora 15. Cu trei nopți de gardă una după alta, reîntoarcerea la un ritm diurn e dificilă. Dar e sâmbătă, și în fiecare sâmbătă mă duc să iau o gustare cu bunica. Lui Laurent nu-i place lucrul ăsta, nu-i place de ea. Dar, cum el pleacă la golf cu prietenii, n-o să stau să-l aștept ca proasta. Fac un duș rapid și plec la ea cu mașina. „La Cio-cârlii”. ăsta e nume pentru un azil de bătrâni? Locul e prezentat ca un spațiu confortabil și sigur pentru pensionari.

În ce privește confortul material, așa o fi.

Dar, din punct de vedere uman, lucrurile stau altfel.

Când intri în camera de zi, se simte tristețea. Mirosul acru al morții, cu anticamera ei, bătrânețea. Bătrânii sunt răsândiți ici-colo, contemplând trecerea timpului. Dacă încă mai văd. Cât despre cei care nu aud, nici ei nu pierd nimic, între tic-tacul sinistru al ceasului de perete și zgomotul neîntrerupt al televizorului, la care se văd seriale americane tâmpite cât e ziua de lungă. Să-ți fie viața redusă la așa ceva...

În această situație, Malou, la cei 84 de ani ai ei, a decis să nu se dea bătută. După moartea bunicului meu, s-a mutat într-un apartament micuț situat deasupra restaurantului părinților mei. Atunci când ei au decis să-și petreacă anii de pensie retrași în liniște pe Coasta de Azur, ea a preferat să

se mute la „Ciocârlii”. Nu voia să fie o povară pentru familia ei. Dar nici să moară aici încetul cu încetul. Și atunci țopăie peste tot, ajută personalul să pună masa, râde cu asistentele, însuflețește atelierul de pictură, cântă la petrecerea de Crăciun și-i primește pe nou-veniții. Malou a făcut mereu totul pentru alții. A fost mereu prezentă și atentă. Un cuvânt blând, un mic serviciu și un zâmbet pe deasupra. N-o să se oprească acum, când e pe un drum așa bun.

Bunica a fost cea care m-a crescut, în timp ce părinții munceau. Un restaurant e foarte solicitant. Și-a petrecut anii de pensie ocupându-se de tot: de grădină, de legumele magnifice, de conserve, dulceturi, patiserie, mâncare pentru toată lumea și croitorie, multă croitorie. De la Malou am învățat o mulțime de lucruri. Și, mai ales, am învățat să le fac cu dragoste, „pentru că, orice s-ar spune, o supă de legume pregătită cu dragoste are alt gust decât cea pe care o faci gândindu-te la grijile zilnice”, spune ea!

Malou mă așteaptă pe banca de la intrarea în azil, având pe nas ochelarii ei de soare demni de un star. I-am cumpărat împreună anul trecut, când îmi spunea că vrea să arate mai tânără. Lentilele fumurii supradimensionate îi ascund o parte din ridurile de pe față. Efect de lifting garantat. Fața ușor întoarsă spre soare îi dă un aer de starletă pe Promenade de la Croisette. Stă picior peste picior, cu mâinile pe genunchiul de deasupra și spatele drept. Malou e foarte elegantă. Mereu a fost. Și-a petrecut mai bine de treizeci de ani în atelierul de croitorie Chanel, la Paris, și nu s-a întors în Alsacia cu soțul ei decât atunci când a ieșit la pensie. Dar a continuat să facă croitorie, pentru ea, pentru copiii ei, pentru nepoți, și să aibă grijă de ea.

Visul ei? Să-mi croiască rochia de mireasă. Pentru asta ar trebui să mă mărit... Deocamdată, Laurent nu vrea. Spune că e prea devreme. Într-o bună zi, va fi prea târziu, dar cum să-l fac să înțeleagă asta?

Când mă vede venind, îmi face un semn grațios cu mâna, ca o Miss. Mă face să râd.

Jumătate de oră mai târziu, ne aflăm în patiseria ei preferată, la o măsuță din colț. A comandat un ceai verde cu iasomie și o prăjitură Paris-Brest*. Ca de obicei. Niciodată n-a vrut să-mi spună de ce alege de fiecare dată o Paris-Brest.

— Sunt foarte bune aici.

Desigur. Dar ar putea să mai varieze plăcerile. Spune că are o atracție deosebită pentru Paris-Brest. Fie.

Tocmai mi-am dus ceașca de cafea la gură când îmi spune:

— Aș vrea să merg la un sexolog.

Aproape că mă înec. Fac ochii mari, ceea ce o face să și-i coboare pe ai ei cu un zâmbet ușor, aproape vinovat.

— Știi, dacă întâlnesc pe cineva, aș vrea să fiu fericită din punctul ăsta de vedere.

— N-ai fost fericită cu bunicul?

— ...

A trebuit să trecă toți acești ani ca să îndrăznească să mi se destăinuie. Mă pregătesc. Probabil că și ea face la fel.

— Cum să-ți spun? Să zicem că n-am trăit niciodată un 14 iulie.

* Produs de patiserie preparat din aluat de ecler umplut cu cremă de praline. Este dedicat uneia dintre cele mai vechi curse de ciclism ce are loc în Franța, de la Paris la Brest și înapoi, iar forma lui e inspirată de roata de bicicletă. (n.tr.)

— Și crezi că un sexolog o să te ajute să trăiești sărbătoarea națională?

Malou surâde, privindu-mă.

— Sper. La urma urmei, asta-i meseria lui. Dar nu știu la cine să mă duc.

— Du-te la o moașă.

— O moașă? La vârsta mea, știi, nu prea există un astfel de risc.

— Ele se ocupă și cu asta.

— Cu ce?

— Te învață să faci focuri de artificii.

— Știi vreuna?

— Da, una în special.

Mi-am consultat agenda din telefon și am notat adresa pe o pagină ruptă din carnețel, după care a băgat imediat bilețelul în buzunar ca o fetiță care fură o bomboană. Nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase.

Bunica mea de 84 de ani va merge la o moașă ca să-i vorbească de sexualitate, fiindcă vrea să trăiască focul de artificii înainte de marea lumină. Ei bine! dacă mi-ar fi spus cineva că-mi va vorbi de asta între Paris și Brest, în parfumul de iasomie, la masa unei patiserii, aș fi zâmbit. De altfel, chiar zâmbesc. La urma urmei, are dreptate. Poate că ar fi bine să merg cu ea și să profit ca să-mi programez și eu o consultație.

— Și nu vrei să-mi spui de ce comanzi mereu o Paris-Brest?

— O să-ți spun, draga mea. Dă-mi timp să ajung și acolo. Brest e departe de Paris.

— Asta e pentru tine un fel de pelerinaj spre Santiago de Compostela?

— Un fel.

În aer liber

Au trecut câteva zile, cred.

Ea e. Îi recunosc vocea. Și parfumul, ușor și fructat. Simțurile mele devin din ce în ce mai ascuțite, probabil că e semn bun. Aceste câteva zile în care nu i-am simțit prezența mi s-au părut foarte lungi. Mi-ar fi plăcut ca toate acestea să le facă surioara mea, dar asistenta e cea care mă ia de mână cu tandrețe atunci când ajunge lângă mine. Trei zile în care n-a fost aici. Mă simțeam pregătit să deschid ochii, dar n-aveam chef.

Îmi face toaleta. Detest să-mi arăt părțile intime așa, cuiva pe care nu-l cunosc. Aș prefera să fie mai degrabă un bărbat.

Imediat ce termină, o să deschid ochii. Eventual o să fac asta după vizita medicilor. Vreau să mă trezesc oficial în prezența ei și a nimănui altcuiva. Ea e cea care m-a ajutat să rezist, e logic că în prezența ei vreau să revin la suprafață.

Medicii tocmai au ieșit din salon. Ea s-a întors lângă mine, scrie ceva în fișă. Aud hârșăitul stiloului pe hârtie. Apoi, îl lasă jos, apropie scaunul de pat și se așază, luându-mă de mână.

Efortul e enorm, am impresia că am pleoapele de plumb, dar reușesc în cele din urmă să le ridic. Îmi îndrept ochii

încet spre lumină, care e brusc foarte intensă. Dureroasă. Ca un speolog care iese la lumina zilei, după ce s-a scufundat în adâncimile pământului. Atunci rămân cu ochii întredeschiși, cât o crăpătură într-o piatră. Doar atât cât să o zăresc.

Sunt Jim, din balada lui Souchon.*

*Jim s'éveille dans l'air idéal
le paradis clair d'une chambre d'hôpital
L'infirmière est un ange et ses yeux sont verts.***

Ochii asistentei mele sunt albaștri.

Îmi zâmbeste.

Eu nu pot, am un tub în gură. Nici cu ochii nu reușesc. Și atunci, interiorul e cel care surâde. Sunt ușurat să mă întorc la realitate. Viu. Sau cel puțin așa pare. Vanessa poate conta pe mine, sunt aici. În fine, „aici” e un fel de a spune. Inima încă bate. În ceea ce privește restul, cu siguranță va fi nevoie de timp ca să-mi recapăt capacitățile funcționale, ascunse sub bandaje și contuzii, sub durere și cicatrici.

— Bună ziua, Romeo. Bine ați revenit printre noi. Vă amintiți care e prenumele meu? Mă numesc Juliette. E amuzant oarecum, nu? Nu vă faceți griji, nu puteți vorbi fiindcă sunteți intubat. O să scoatem repede tubul. Puteți deschide și închide ochii sau preferați să-mi răspundeți cu degetul?

* Referire la Alain Souchon, *La ballade de Jim*. (n.tr.)

** Jim se trezește în aerul ideal/ în paradisul limpede al unui salon de spital/ Asistenta e un înger și are ochii verzi. (n.tr.)

— ...

— A, scuzați-mă, e o întrebare deschisă. Vreți să folosiți în continuare degetul arătător ca să-mi spuneți *da* sau *nu*?

(da)

— Vă doare ceva?

(da)

— O să întreb medicii dacă vă măresc doza de analgezice. Sunteți gata să vă scot tubul?

(da)

— Vă e frică de ceva?

(da)

— De scoaterea tuburilor?

(nu)

— De spital?

(nu)

— De mine?

(nu) (nu) (nu)

Are un moment de tăcere. Se gândește. Se tot gândește.

— De viitor?

(da)

— O să fie bine, spune, luându-mă de mână și mângâindu-mi obrazul cu dosul degetelor.

Simt cum o lacrimă mi se prelinge până în ureche. Eu, care detest să am apă în urechi. Hai să văd cum explici cu un deget pe cearșaf că ți-a intrat o lacrimă în canalul auditiv și că urăști asta și că i-ai fi extrem de recunoscător dacă ar rezolva problema într-un fel sau altul. Ok. Imposibil. O să